

Có nhiều người đã may mắn tìm được một cách a mình, đang thì bị t cách t a nh thì nào cho đúng. Họ tìm đến chùa, học cách tu tập để giải thoát chính bản thân mình khỏi những đau khổ đã từng làm họ mất nhòa; cũng biết rằng trời bu c và bao lâu nay họ cũng giải quyết mãi.

>Tác động của luân lý Phật giáo đến với giới trẻ hiện nay

Trong rất nhiều tôn giáo có nhiều đức hạnh: Sự kết thúc cũng là sự bắt đầu. Cái cũ khép lại thì cái mới sẽ mở ra; thời gian, vận vật, con người... cứ xoay vần theo quy luật vĩnh hằng này. Năm cũ sắp trôi qua, năm mới đang đến gần; một mặt thì thời gian thay đổi để làm nên những ta đang sống, nhưng nghĩ nhiều hơn quá khứ và tương lai. Người ta thường đi tìm lại những việc đã làm, xác định những việc sẽ phải làm và chiêm nghiệm nhiều hơn về giá trị nhân sinh. Lúc này, ai cũng nhìn nhận ra cái bản ngã bên trong con người mình, với những khát vọng tinh thần mà ngày thường dễ bị những ham muốn trần tục khác xóa mờ đi.

Đức hạnh thay đổi theo thời gian.

Khi người ta còn trẻ và ít va đập, còn nhiều hoài bão và thời gian, thì hay hướng tới những mục đích lớn lao, muốn thay đổi được cộng đồng xã hội; thích nhìn đến những giá trị to lớn được người khác ngưỡng mộ. Các bản trẻ nghĩ nhiều về vật chất, muốn có cuộc sống sung túc, đầy đủ thậm chí là dục vọng. Họ thì thầm tha trở thành người nổi tiếng, để sau đó bước chân họ đi qua sẽ có người khác phải ngưỡng mộ nhìn theo thêm khát. Họ làm gì cũng thường muốn in dấu lên của mình lên đó, để một ngày nào đó biết đến. Không sai đâu những hoài bão tuổi trẻ này, có chăng, nếu một ngày song hành, nó sẽ đi cùng với sự trưởng thành và danh vọng, khi đó các bản trẻ không hiểu được giá trị đích thực của đời người, để bị những thói phù phiếm che khuất.

Cuộc sống luôn không được như những gì mong muốn, nên con người luôn cảm thấy đau. Tất cả đến nay, người ta kêu ca buồn chán luôn những gì con người vui cười bằng lòng với hiện tại. Ngay trong đời mắt con người, không nói được rằng người đó sống hay không, chỉ có thể nói rằng, người đó buồn những gì vui. Thi ca, nhạc họa, các tác phẩm văn chương của nhân loại cũng phản ánh nỗi đau của con người. Nhưng vậy, có thể thấy, con người khổ mà thoát khỏi được nỗi buồn. Tất cả về nỗi buồn chán, người ta đổ lỗi cho cuộc đời bất công và thế gian làm nỗi đau buồn. Ít người có thể đứng ngoài bình tĩnh mà suy xét người ta là nạn nhân, là những người khổ, phải chăng do chính mình tạo nên?

Khi người ta đã sống cấp bách, đã nắm bắt được đầu của cuộc sống, mới hiểu được rằng sự sống của con người quá ngắn ngủi so với một cuộc sống. Thế là một hoài bão ngày nào thu nhập lại, có thể chỉ với một vòng quanh một thế giới, thậm chí chỉ là việc thay đổi chính con người mình. Nhưng lúc này, khó khăn mà con người đời đời, không hề giảm đi dù con người có cơ hội sống một cuộc đời mình. Vì đời đời, thay đổi chính con người mình, là việc làm không hề đơn giản. Có chăng, nó chỉ để cho người ta việc thay đổi thế giới bên ngoài mà thôi.

Hạnh phúc là đâu?

Một người khi sống trong một xã hội, thì không thể nào tách mình ra khỏi xã hội này, luôn có sự giao lưu như những người qua lại giữa người đó với môi trường sống. Trong môi trường này, ai cũng phải có một nền tảng như nhau rồi mới có thể phát triển một người một khác. Cái nền tảng đó, trước tiên là một cuộc sống vật chất để giúp con người ta tồn tại và có cơ hội lĩnh ngộ tri thức. Đây là yêu cầu tối thiểu để con người có thể hạnh phúc, không có nó thì con người còn luôn chìm đắm trong những nỗi khổ đau sinh cùng chết. Vì vậy, những người đã nảy sinh ra một số nhận thức, đó là họ cho rằng phải thỏa mãn tối đa những nhu cầu tối thiểu này.

Một người đang sống trong ngôi nhà đổ nát thì chỉ cần một ngôi nhà vững chắc để vượt qua cơn mưa gió là anh ta đã có thể hạnh phúc rồi; nhưng khi đã có ngôi nhà vững chắc anh lại lại muốn vượt biết thế xa hoa, rồi cho rằng biết thế đó mới là một tiêu chuẩn hạnh phúc. Cũng thế, một tiêu chuẩn ngày càng lên cao và anh lại càng phải tiến lên mãi. Sự vốc và thế gian có hạn, đến một ngày anh ta nhận ra mình đã có rất nhiều thứ mà vẫn không hạnh phúc, vậy chúng hóa ra sự cố gắng bao năm của anh ta không có ý nghĩa gì sao? Chúng như tất cả những gì anh ta cố gắng làm ra, cũng chẳng khác gì ngôi nhà rách nát thuở ban đầu?

Vấn đề nằm ở đâu? Chính là hạnh phúc của người này đã thay đổi, vì hạnh phúc ban đầu anh ta muốn có, chỉ là hạnh phúc tạm thời. Anh ta chỉ tìm được hạnh phúc thật sự của đời mình. Nhưng thời gian ta có được mới chỉ nằm ở phần vật chất, chứ không phải là tinh thần. Mà vật chất chỉ đóng vai trò "nền tảng cơ bản", chứ không phải là quy tắc định cuộc sống. Nếu anh ta chỉ dựa vào những ham muốn vật chất bên trong con người mình, thì vật chất có tăng lên đến đâu anh ta vẫn không thanh thản được. Trong xã hội hiện đại ngày nay, cuộc sống của con người được thay đổi rất nhiều như khoa học kỹ thuật, vì vậy nhu cầu vật chất sẽ dần dần quy định hơn trước. Người ta, những vấn đề về tâm lý, đời sống tinh thần ngày càng nhiều lên và khó giải quyết hơn.

Nhà vật lý nổi tiếng Acsimet đã nói "Hãy cho tôi một điểm tựa và tôi sẽ nâng bổng trái đất lên"; câu nói này trở thành câu nói nổi tiếng người vì ý nghĩa sâu xa của nó; nhất là trong lúc cuộc sống hiện tại, họ không biết nắm lấy điểm tựa bám víu vào đâu. Cái "điểm tựa" này trở thành nỗi khát khao của biết bao nhiêu người, vì có người phải trải qua rất nhiều lần đi tìm chỗ dựa tinh thần của cuộc đời mình, và trả giá đắt cho niềm tin đó không đúng chỗ.

Những có nhiều người đã may mắn tìm được điểm tựa của mình, dùng thời gian biết cách tận dụng thời gian cho đúng. Họ tìm được chỗ dựa, họ có cách tận dụng thời gian để giải thoát chính bản thân mình khỏi những đau khổ đã từng làm họ mất nhòa; cái bản năng trời phú và bao lâu nay họ cứ nghĩ mãi. Họ hạnh phúc và một hạnh phúc mới, hạnh phúc không mang tên niềm tin bản danh vọng, nó gần gũi và gần gũi hơn rất nhiều, đó là sự thanh thản, sự thanh thản trong tâm.

Mùa xuân của Phật!

Đi chùa đầu năm là một nét đẹp trong văn hóa Việt Nam. Có người đi vì niềm tin tôn giáo, có người đi để cầu nguyện, có người đi để xin những điều tốt đẹp cho năm mới. Nhưng nhìn chung, họ đều muốn có một sự khởi đầu tốt đẹp cho năm mới. Nhiều người đến chùa xin lộc cho năm mới, lộc có nhiều cách hiểu, lộc về may mắn tiền tài, lộc về con cái, lộc về công danh, lộc về sức khỏe dồi dào... Nhưng có người đã nói, cái lộc lớn nhất họ có được khi đến chùa, chính là niềm tin và hạnh phúc của Phật pháp, rồi từ đó tìm ra con đường đi cho mình.

Của chùa luôn chờ đón những con người đi tìm sự thanh thản. Phật pháp giúp con người hạnh phúc, đời sống vật chất không sai lầm của mình để chuyển sang tâm hồn, tu dưỡng đạo đức. Phật giáo là cuộc sống của con người tìm kiếm và hoàn thiện Chân Thiện Mĩ của chính mình. Bất kể là tu tập nào, con người bắt đầu làm việc của mình cũng không muộn. Quay đầu là bước, làm mọi việc của mình, xây dựng tâm hồn trong sạch hơn...; nếu làm được như vậy, mùa xuân luôn đi suốt cuộc đời.

Mùa xuân, mùa nảy lộc, mùa mở ra cuộc sống mới.

TS. **Kiều Thị Vân Anh** Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội

Nguồn: <http://nguoiphattu.com/van-hoa/xuan/8356-xuan-ve-ben-canhh-vo-uu.html>